

IZ ISTE EDICIJE

Rade Jarak, *YU puzzle*

Dževad Sabljaković, *Kako ubiti gospodina Frojda*

Elvedin Nezirović, *Boja zemlje*

Jurij Hudolin, *Pastorak*

Ahmed Burić, *Tebi šega što se zovem Donald*

BRANKO ĐURIĆ
ĐURO

*Mojih
pedeset*

■ Laguna ■

Copyright © 2018, Branko Đurić Đuro
Copyright © 2018 ovog izdanja, LAGUNA

EDICIJA
PLAVOBELOCRVENO

Knjiga 6

Fotografije u knjizi iz autorove privatne kolekcije

Fotografija na naslovnoj strani:
Peter Uhan (iz arhive POP TV)

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Mojik
pedeset

Sadržaj

1. 29. maj: Krevet – čovjekov drugi najbolji prijatelj	15
2. 30. maj: Planovi za prošlost	20
3. 31. maj: Cazzo	26
4. 1. juni: Bolje nego striptiz	31
5. 2. juni: Čvarci za vegetarijance	35
6. 3. juni: Glumci kakve volim	39
7. 4. juni: Sir Geldof me ne voli	42
8. 5. juni: Šta je Brad volio Pitt	47
9. 6. juni: Naprijed gledaj! Samo furaj!	52
10. 7. juni: Moj drug sin	59
11. 8. juni: Kratice do prošlosti	64
12. 9. juni: Najebô sam!	70
13. 10. juni: Vunena mahovina	75
14. 11. juni: Strah od blama	79
15. 12. juni: Na ručak u Rim	83
16. 13. juni: L'uomo della notte	87

17. 14. juni: Miris cimeta i benzina	91
18. 15. juni: Kako pravilno zadaviti čovjeka	96
19. 16. juni: Nešto specijalno	101
20. 17. juni: Moji novi najbolji drugovi	105
21. 18. juni: Zovu me Umbrellino	112
22. 19. juni: Tuširanje s momcima	116
23. 20. juni: Dao sam gol	122
24. 21. juni: Pljuuuuus! Āe si, jarane?	128
25. 22. juni: Podgrijavanje sarme i druge dogodovštine	132
26. 23. juni: Āuđi, guzi li se šta?	136
27. 24. juni: Svinja u Poršeu	140
28. 25. juni: Ebe maku doktoju	144
29. 26. juni: Nemam vremena za kašnjenje	148
30. 27. juni: Neću da šefujem, neću da mi šefuju	151
31. 28. juni: Novogodišnji ukrasi u junu	154
32. 29. juni: Nešto kao hrkljuš	157
33. 30. juni: Lucidni snovi	160
34. 1. juli: Kad se sretnu Oliver i Bodo	165
35. 2. juli: Oprostite, gdje sam?	169
36. 3. juli: Cigarete za prvu pomoć	174
37. 4. juli: Ne farbaj svinju u zeleno kada je pun mjesec!	178
38. 5. juli: Idemo, Āuđi!	182
39. 6. juli: Svi ti Upturi Zbikberi	187
40. 7. juli: Grad je lud – Angie je tu!	191
41. 8. juli: Jedan čovjek	196
42. 9. juli: Stari strahovi	200
43. 10. juli: Može li se naviknuti na rastanke?	207

44. <i>11. juli:</i> Ljetni pljusak	213
45. <i>12. juli:</i> Ima li Loše u avionu?	218
46. <i>13. juli:</i> Jelo iz snova	222
47. <i>14. juli:</i> Dobar si, mali, pička ti materina!	226
48. <i>15. juli:</i> Vječno mornar	230
49. <i>16. juli:</i> Antena	234
50. <i>17. juli:</i> Kraj snimanja	239
O autoru	245

Ovo hoću da znaš
To put je naš
Put na kojem si me pokupila kao stopera
Koji nije imao ništa osim starog kofera
Napunjenog uspomenama

Hej, neka traje
Ova sreća koju sada imam ja
Hej, neka sjaje
Tvoje oči uvijek kad te pogledam

Ovo hoću da znaš
Ne, nije me strah
Kada sve se sruši i kad sve se pretvori u prah
Kao zvijezda iznad našeg grada svijetlice kroz mrak
Naša ljubav nepobjediva

Hej, neka traje
Ova sreća koju sada imam ja
Hej, neka sjaje
Tvoje oči uvijek kad te pogledam

Te tvoje oči sjaje zauvijek

Juče sam proslavio pedeseti rođendan. Danas sam odlučio da počnem voditi dnevnik. Ne znam još zašto, ali sam, eto, odlučio. Uvijek sam se pitao zašto ljudi pišu dnevnike. To mi izgleda kao da misle da je njihov život tako zanimljiv i da će svako htjeti da pročita o tome šta se sve njima dešavalo. Nekako samoljubno. A i tužno. Ko uopšte ima vremena i želje da čita tuđe živote kad jedva prati i svoj vlastiti? Ali eto, ja ću ga od danas pisati. Možda će nekog mog potomka jednom zanimati kako je živio njegov prapra-neko. Ja bih, recimo, sve dao da mogu zaviriti u barem nekoliko dana života nekog mog pretka, pa će možda i moji potomci imati sličnu želju, jer geni su geni ;-). Možda je sve ovo patetično, ali jebiga – tako je, izgleda, kad pređeš pedesetu.

1.

Krevet – čovjekov drugi najbolji prijatelj

29. maj

Dakle, sinoćnja žurka u Piranu bila je odlična. Atmosfera vrhunska iako je bio ponedjeljak. Neću sada ovdje da nabrajam ko je sve bio i kako smo se sve zabavljali, jer je to svakako bilo juče a dnevnik počinjem danas, ali moram reći da mi je moja Tanja napravila iznenađenje i dovela oktet koji mi je otpjevao moj prepjev pjesme *Haleluja*.

Moja starija ćerka Zala mi je sa bendom otpjevala moju najdražu pjesmu od Charlieja Chaplina – *Smile*, a moja mala Ela, sama na bini, njenu

omiljenu *Vsi so venci vejli*. Jedva sam zadržao suze – sva tri puta.

Moj sin Denza je cijelo veče fotografirao, a mama Fadila pričala sa Mirkom, tatinim najboljim drugom iz djetinjstva. Mirko je rekao da Denza liči malo na moga oca Zdravka, a ja sam pomislio kako je Zdravko kad je umro imao godina kao Denza sada.

Kad sam se jutros probudio i pogledao na svoj novi sat, koji sam dobio od Tanje i djece, kazaljke su pokazivale deset i trideset. Prije nego što sam ga stavio na ruku, još jednom sam bacio oko na gravuru na zadnjoj strani: „Ljubljen za vedno“. Tanja je već bila budna. Poljubio sam je i ponovo joj se zahvalio za prošlu noć. Danas imam pedeset godina i zaljubljen sam isto kao kad sam imao trideset i jednu. Dugo me drži i ne popušta to što mi je tada ubacila u piće...

Protegnem se još jednom u krevetu, a onda – akcija! U dva moram biti na aerodromu u Trstu jer letim za Rim

na snimanje filma Luce Barbareschija *I Trust You*. Tanja vozi djecu u Ljubljani i zato mi je moj drug Igor ostavio ključeve njegovog punta da se prebacim do aerodroma. Najprije skok u more da se malo trznem i otjeram mamur-

luk, zatim pozdrav suncu, mantra, a onda budim Denzu da me vespom odveze do Igorove garaže. Šok! Puntu je prazan akumulator i jedino rješenje je da se odvezem svojim oldtajmerom iz 1981. kojeg imamo u Fiesi – gdje imamo naš ljetnji dom – i, zbog njegovih zavidnih godina i straha da nas ne ostavi na cjedilu, koristimo ga samo za kratke relacije. Pakujem se, doručkujem na brzinu, usput ispitujem Elu note jer danas ima muzičku, pravimo plan – ko, gdje, kada, kako, eksiram kafu, poljupci... i već sam na putu prema aerodromu Ronchi.

Sve vrijeme gledam na sat i strepim da moj stari auto ne zakašlje i ne stane, da mu ne ispuše guma, da mu nešto ne

zaškripi... kad, odjednom, zaškripi kod mene. Jutarnja kafa uzima svoj danak i za desetak minuta skrećem na pumpu.

Na aerodrom sam ipak stigao na vrijeme i dok čekam na *boarding*, šaljem SMS poruke svima koji su mi juče čestitali. Od mnogih poruka koje sam dobio, jedna me najviše dotakne. Einstein je navodno autor te misli: „Život možeš gledati samo na dva načina: kao veliko čudo ili kao da to nije nikakvo čudo.“

Let je bio kraći nego ikad pre: do Rima za četrdeset minuta! Na Fiumicinu me sačekala Melania. Znala je da će me iznenaditi. Već treći put smo

skupa na filmu. Uvijek sam sretan kad sretnem nekoga iz ekipe s kim sam već snimao. Vozimo se do Civitavecchije i igramo našu staru igru – ona kaže riječ na engleskom, a ja je moram prevesti na italijanski i obrnuto. Tako ja popravljam svoj italijanski, a ona engleski. Kod rezultata 12 : 12 stignemo do hotela. Tamo je već Luca Barbareschi. Posljednji put smo zajedno snimali prije deset godina u Rumuniji film Luigija Parellija. Sad on ima šezdeset, a ja pedeset. Gledamo se i dajemo jedan drugom komplimente u stilu: „Pa ti se uopšte ne mijenjaš (*you bastard!*)!“, ali nisam siguran da ijedan govori istinu. Pomislim na mog druga Renea Bitorajca koji je ove godine napunio četrdeset (*bastard!*). Sinoć je bio odlično raspoložen i mislim da su on, Loša, Bane, Bjela i Nedo, moj najbolji

drug i gitarista *Bombaj Štampe*, popili polovicu alkohola na žurci.

Luca je strašno duhovit i šarmantan tip. Pohvali se da je sada poslanik u parlamentu, a ja se pretvaram da nisam znao, mada kad god pitam nekog italijanskog kolegu za njega, svi kažu: „Ma pusti Lucu, on ti je sad u politici!“

Sjedimo u restoranu i jedemo odličnu italijansku hranu – da li je čovjek od pedeset kuka prestar za rep ;-)- i ručak se pretvori u večeru. Luca je raspoložen i zabavlja sve za stolom, ali mene polako stiže umor od juče. Ne sačekam panacottu, nego se uputim prema krevetu (poslije psa najboljem čovjekovom prijatelju). Vrući tuš mi pomogne da zaspim prije nego što mi glava dotakne jastuk.

2.

Planovi za prošlost

30. maj

Telefon! Iritantno zvono me budi iz najdubljeg, najsladeg, najpotrebnijeg sna. Jedva shvatim ko sam, a kamoli gdje sam, i u mraku napipam slušalicu. Ženski glas mi usplahireno saopšti da je ekipa završila noćno snimanje ranije i da producent hoće da ja dođem sad i da snimamo scene predviđene za sutrašnju noć. Pogledam na sat – 00.34! Pokušavam joj objasniti da sam umoran i da sam noć prije slavio rođendan, da sam spavao tek sat vremena i da ću, ako sad dođem na set, izgledati kao krpa... ali ona je neumoljiva. „Producent je rekao da vas dovedemo na snimanje!“, kaže oštro. „Ne mogu!“, kažem ja još oštrije. To je malo zbuni. „Najbolje je onda da razgovarate direktno sa Fabriziom!“ „Tačno tako!“, odgovorim kratko mada nemam pojma ko je uopšte taj Fabrizio.

Pomislím kako je to ime dobro u svrhu prepadanja nekoga ko mora nešto da uradi a neće. Ono kao – ako ne budeš to uradio, doći će Fabrizio pa ćeš vidjeti! „Neka me

on samo zovne pa ću mu ja sve objasniti. “Prekinem vezu i odmah pozovem recepciju: „Ako me ko bude zvao, molim vas, nemojte me uznemiravati! Spavam.“ Spustim slušalicu, okrenem se na drugu stranu i utonem u jastuk. Sjetim se da sam plaćen po danu snimanja i pomislim kako sam si sad iz džepa izbio solidnu sumu, ali želja za spavanjem je jača od svega. Nek košta šta košta, za rođendan ću se počastiti jednim snom. Laku noć!

Probudio sam se, krasno naspavan, u 10.46. Osjećao sam malo grižnju savjesti i malo više glad. Siđem na doručak i utolim glad, a kafa (tačnije kapučino) samo mi pojača grižnju savjesti zbog onoga od sinoć. Odem do recepcije da pitam da li su me nastavili zvati ovi iz produkcije, ali je recepcioner iz nove smjene i nema pojma ni o čemu.

Čitav dan sam šetao po Civitavecchiji.

Dan je bio kao stvoren za to. Razmišljao sam o svemu i u mislima pravio neke planove za prošlost. Nije mi nikako išlo u glavu da već dva dana imam više od pedeset godina. Pola vijeka. Uvijek na sve gledam kao na zajebanciju, ali pola vijeka nekako i nije zajebancija. Dok sam šetao pored mora, osjećao sam se lagano, možda zato što sam se konačno dobro naspavao, ali kad sam prešao ulicu i prolazio

pored izloga, ugledao sam svoj odraz. Iznenada. Onako nespreman. Kao kad nasred ulice negdje daleko od kuće ugledaš nekog starog znanca. Ono kao – o, otkud ti ovdje!? Stao sam kao da gledam nešto u izlogu, a gledao sam sebe. Dugo sam se gledao. Starog znanca, negdje daleko od kuće.

Kad sam se vratio u hotel, dobio sam poruku da će vozač doći u 18.00. Dobio sam i dispoziciju za taj dan. Iznenadilo me je da su za noćas bile planirane apsolutno sve moje scene. Agent mi je rekao da ću imati dva dana snimanja i imao sam kartu za nazad za prekosutra popodne, ali izgleda da ću sve završiti za jedan dan. Shvatio sam: producent me je vjerovatno htio tako „kazniti“ zbog onog od sinoć i uštedjeti jedan dan snimanja sa mnom. Odmah sam nazvao svog agenta Federica u Rim i sve mu ispričao. Bio je zabrinut. Znam da nije zbog mene, nego zbog toga što će tako i njegova zarada biti prepolovljena. Predložio sam mu da zahtijeva da producent svejedno plati sumu koju smo dogovorili za dva dana, jer tako je bilo ponuđeno i, između ostalog, zato sam i prihvatio ulogu. Federico je uvijek nekako oprezan (da ne kažem isprepadan) i kaže da ga je strah da oni to neće prihvatiti. Ja ga malo napalim i kažem da onda neću ni snimati, nego idem fino kući prvim avionom. Nazvao me je poslije desetak minuta i već sam po tonu kojim se javio shvatio da nam je uspjelo. Ponosno je rekao: „Sve je dogovoreno, honorar ostaje isti!“

Naveče, kad sam došao na snimanje, cijela ekipa mi se zahvaljivala za prethodnu noć. Pošto sam ja odbio da dođem, oni su lijepo završili u 00.45 umjesto u 05.00. Bio sam glavni.

Kad sam iz svog trejlera krenuo u masku, sreo sam Lucu. Brinulo me je kako će on reagirati na sve. Namignuo mi je u prolazu i sa smiješkom tiho rekao: „*You motherfucker!*“

Masker Mauro, s kojim sam snimao i prošli film u Italiji, prokomentirao je moj sinoćnji gest tipičnim rimskim slengom: „Maca, che du coioni!“

Snimanje je bilo dugo i bez pauza za disanje. Stvarno su nabili tempo u cilju da sve završim u jednoj noći. Nisam imao ništa protiv jer znam da ću već sutra, ako nam to uspije, biti kod kuće. U jednoj sceni imao sam strašno dug monolog i Luca je svaki put insistirao da ga izgovorim još brže. Uvijek sam imao problema sa učenjem teksta, pogotovo kad igram na engleskom. U svom jeziku mogu i da improviziram i izgovorim monolog malo drugačije, ali na engleskom ili bilo kom drugom jeziku to je prava mora. Do sada sam igrao još na italijanskom, ruskom, albanskom, makedonskom, španskom...

Koncentrišem se i duboko dišem pred svakim *takeom*, kao skijaš prije slaloma. Pomislim na Jureta Košira. Hoću li izvoziti sve kapije na stazi? Srećom, to je jedna od prvih scena i ja sam još uvijek svjež – svaki *take* sam sve sigurniji iako Luca stalno zahtijeva brži tempo. Nastavljamo snimanje u brodogradilištu, na nekoj ogromnoj nedovršenoj jahti, za koju kažu da je grade za nekog šeika, ali su zastavili radove prije dvije godine jer mu je ponestalo love. Jebiga, kriza udara i šeika. Moraće se još malo „stiskati“ na staroj jahti od samo 100 metara.

Ekipa je odlična i Luca je dobro raspoložen, sve ide kako treba. Završavamo na nedovršenoj jahti od jadnog

šeika i selimo se u luku. Prelazimo na novi objekat i u novi dan...

3.

Cazzo

31. maj

Najprije smo snimali u nekim lučkim kancelarijama; sve su to bile neke „pasažne“ scene kod kojih uvijek nekako zapne. Bilo mi je malo dosadno, pa sam se slikao na fotokopirnom aparatu: pritisneš facu na staklo od fotokopirca, a preko glave se pokriješ jaknom. Slike su jako smiješne i ekipa se zabavlja, a neki tip svaki put kaže: „*It is not possible!*“ Ja sve mislim da je on oduševljen, u stilu „pa ovo je nemoguće (šta ovaj čovjek radi)“, ali ubrzo shvatim da se grdno varam jer me on napizdi kô budalu.

Izdere se na mene na tečnom italijanskom i u svom kratkom i sadržajnom ekspozeu više puta upotrijebi riječ *cazzo*. Shvatim da je ono njegovo „*It is not possible*“ značilo da to što radim nije dozvoljeno, ili nije lijepo, i da nije baš bio oduševljen kao što je meni izgledalo. Ostali mi prevedu šta je rekao, mada niko u prijevodu ne spomene riječ *cazzo*, a ja se lagano sklonim od daljnje blamaže.